

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **A.S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 1. 2006,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 1. 2006, a to ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 1. 2006. Žalobce k tomu uvedl, že podle ust. § 81 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu a pokud jej nelze vydat bezodkladně, nejpozději do 30 dnů. V souladu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Podle ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu pak vyřizuje správní orgán věc bez zbytečných průtahů. Podle ust. § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je správní orgán povinen vydat rozhodnutí do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Ačkoliv žalovaný správní orgán je oprávněn prodloužit lhůtu k vydání rozhodnutí, nelze překročit smysl tohoto institutu, přičemž je dle názoru žalobce nepřijatelné využívat tento institut v situaci, kdy řízení je vedeno už 7 let, kdy žalobce opakovaně a aktivně poskytl správnímu orgánu maximální součinnost, a je toho názoru, že správní orgán disponuje dostatkem podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí. Žalobce má tak za to, že žalovaný je nečinný, přičemž zároveň bezvýsledně vyčerpal prostředky, které stanoví procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem, tedy opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v daném případě se nedá hovořit o jakékoliv nečinnosti. Správní orgán je především vázán zrušujícím rozsudkem krajského soudu a jemu předcházejícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Musí tedy provést dokazování, doplnit podklady nezbytné pro rozhodnutí a postupovat při právní kvalifikaci případu v souladu se závazným názorem soudu. Stejně tak je nezbytné vyhodnotit žalobcem samým předložené důkazy a informace o jeho zemi původu, včetně souvisejícího trestněprávního aspektu případu žalobce. Správní orgán tak postupuje v souladu se zákonem, smyslem a účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, jehož výsledkem má být zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Celková činnost správního orgánu směřující k řádnému rozhodnutí ve věci vylučuje zcela důvodnost námitky žalobce týkající se údajné nečinnosti správního orgánu. V této souvislosti žalovaný poukázal i na názor nadřízeného orgánu, který žádnou nečinnost neshledal. K žalobcem namítané délce řízení žalovaný poznamenal, že byla způsobena i dlouhodobým soudním přezkumem, včetně posuzování teoretické otázky rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu a nelze ji tedy přičítat správnímu orgánu.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě a mj. uvedl, že podle jeho názoru se žalovaný nemůže s úspěchem dovolávat ani doby, po kterou trvalo soudní řízení o žalobě proti předcházejícímu rozhodnutí žalovaného v této věci. Zdůraznil, že toto soudní řízení bylo vyvoláno nezákonným rozhodnutím žalovaného, které muselo být soudem z tohoto důvodu zrušeno.

Žalovaný s poukazem na obsah správního spisu setrval na přesvědčení, že nebyl nečinný a zdůraznil, že ve věci je třeba zohlednit i nejnovější politický vývoj v domovském státě žalobce. Poukázal přitom na to, že poslední listiny byly do správního spisu dokládány dne 16. 1. 2014.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 19. 1. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti rozhodl žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006 č.j. OAM-85/VL-07-L06-2000 tak, že pro existenci důvodu podle § 15 a § 15a zákona o azylu mezinárodní ochranu nelze udělit. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten o žalobě rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 30. 4. 2007 č.j. 16 Az 12/2006 - 49 tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011 č.j. 4 Azs 60/2007-130 tak, že rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem poté rozsudkem ze dne 4. 8. 2011 č.j. 16 Az 5/2011-174 rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2006 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Lhůta pro vydání správního rozhodnutí v této věci byla žalovaným opakovaně prodlužována, a to opatřením ze dne 2. 2. 2012 do 6. 5. 2012, opatřením ze dne 24. 4. 2012 do 4. 8. 2012, opatřením ze dne 6. 8. 2012 do 2. 11. 2012, opatřením ze dne 2. 11. 2012 do 31. 1. 2013, opatřením ze dne 30. 1. 2013 do 1. 5. 2013 a naposledy opatřením ze dne 26. 4. 2013 do 30. 7. 2013.

Výzvou ze dne 24. 9. 2013 byl žalobce pozván k pohovoru a k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci. Dne 17. 10. 2013 byl s žalobcem skutečně proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a seznámil se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřil prostřednictvím svého právní zástupce

podáním doručeným žalovanému dne 4. 11. 2013. Žádné další úkony ze strany žalobce nebo žalovaného, k nimž by došlo po tomto datu, ve správním spise obsaženy nejsou.

Žalobce v průběhu správního řízení dne 27. 12. 2012 podal žádost ministru vnitra o uplatnění opatření proti nečinnosti ve správním řízení. Této žádosti nebylo vyhověno usnesením ministra vnitra ze dne 21. 3. 2013 č.j. OAM-85/VL-07-K01-ON-2003. Dne 17. 4. 2013 podal žalobce další žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které bylo rozhodnuto usnesením ministra vnitra ze dne 31. 5. 2013 č.j. OAM-85/VL-07-K01-ON-2006 tak, že podnětu se nevyhovuje.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně již dne 19. 1. 2006, tedy ke dni rozhodování soudu již před více než osmi lety. Žalovaný již jednou v této věci rozhodl, avšak jeho rozhodnutí bylo nakonec zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 8. 2011. Soud tak pochopitelně může posoudit jediné průběh správního řízení počínaje tímto datem. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný lhůtu pro vydání rozhodnutí opakovaně prodlužoval, a to naposledy opatřením ze dne 26. 4. 2013 do 30. 7. 2013. Ani v této (opakovaně) prodloužené lhůtě však žalovaný nerozhodl, přičemž i od tohoto termínu ke dni vydání tohoto rozsudku uplynulo již více než půl roku. Výzvou ze dne 24. 9. 2013 byl žalobce vyzván k tomu, aby se seznámil se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, což žalobce učinil dne 17. 10. 2013, a dne 4. 11. 2013 podal k věci závěrečné vyjádření. Žalovaný tedy jednoznačně dal žalobci najevo, že ke dni 24. 9. 2013 již shromáždil všechny podklady pro rozhodnutí, které považoval za rozhodné, a že tedy je již schopen ve věci rozhodnout. Počínaje dnem 4. 11. 2013, kdy se žalobce se shromážděnými podklady žalobce seznámil a vyjádřil se k nim, tedy již nic nebránilo žalovanému v tom, aby ve věci vydal rozhodnutí. Listiny, které tvořily přílohu tohoto vyjádření žalobce, nejsou přitom takového charakteru, který by vyžadoval rozsáhlejší hodnocení a odůvodňoval by tak výraznou prodlevu s vydáním rozhodnutí ve věci. Soud neshledává žádné důvody, které by žalovanému ve vydání rozhodnutí v této věci bránily, tím spíše, pokud již dávno marně uplynula lhůta, kterou si sám žalovaný pro vydání rozhodnutí ve této věci stanovil. Od posledního úkonu učiněného v tomto řízení (4. 11. 2013) přitom již ke dni rozhodnutí soudu uplynula doba delší než 90 dnů, v níž je správní orgán povinen podle § 27 odst. 1 zákona o azylu v řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout.

Žalovaný při ústním jednání před soudem poukazoval na to, že poslední listiny byly do správního spisu zakládány dne 16. 1. 2014. Podle spisového přehledu byly skutečně do správního spisu listiny na č. l. 693 až 705 založeny uvedeného dne. Jde o následující doklady:

- podání žalobce ze dne 27. 9. 2013, jímž potvrzuje, že se hodlá dostavit k pohovoru dne 17. 10. 2013
- usnesení o ustanovení tlumočníka ze dne 17. 10. 2013 (včetně jeho slibu) pro pohovor se žalobcem uvedeného dne
- protokol z pohovoru se žalobcem ze dne 17. 10. 2013
- protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí z téhož dne
- vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 1. 11. 2013 doručené žalovanému dne 4. 11. 2013

V žádném z uvedených případů tedy nejde o listiny, které by skutečně byly vytvořeny dne 16. 1. 2014 anebo by žalovanému byly uvedeného dne doručeny. Datum 16. 1. 2014

uvedený ve sloupci „vloženo“ u těchto listin ve spisovém přehledu tedy může znamenat nanejvýše den, kdy existenci těchto listin žalovaný formálně vyznačil ve spisovém přehledu, nejde však o datum, kdy by se žalovaný měl poprvé možnost se s uvedenými listinami seznámit, nehledě na to, že ve třech případech jde o listiny přímo vyhotovené žalovaným dříve. Nejedná se pak v žádném případě o listiny dokumentující aktuální politický vývoj na Ukrajině, jak uváděl zástupce žalovaného u ústního jednání před soudem. Uvedené listiny tedy nijak nevyvrací závěry soudu uvedené výše.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 3 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a účast u ústního jednání před soudem), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 2142,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu